

Sygn. akt III K 54/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: Magdalena Dor, Sonia Moćko

przy udziale Prokuratora Katarzyny Podlódzkiej, Wojciecha Fijałkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 19.08.2015r., 22.10.2015r.

sprawy

(...),

s. A. Q. i A. B. z d. A.

ur. (...) w D., B.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu (...) na terenie giełdy przy ul. (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzał do obrotu odzież oraz obuwie oznaczone zastrzeżonymi znakami towarowymi firm (...) w postaci: 5 sztuk spodni dresowych ze znakiem marki N., 8 sztuk bluz dresowych ze znakiem marki N., 22 sztuk czapek ze znakiem marki N., 30 sztuk skarpetek ze znakiem marki N., 4 sztuk butów ze znakiem marki N., 12 sztuk rękawiczek ze znakiem marki N., 5 sztuk koszulek ze znakiem marki N., 1 sztuki czapki ze znakiem marki P. (...), 12 sztuk skarpetek ze znakiem marki P., 2 sztuk koszulek ze znakiem marki P., 2 sztuk koszulek ze znakiem marki A., 2 sztuk spodni dresowych ze znakiem marki A., 8 sztuk rękawiczek ze znakiem marki A., 7 sztuk czapek ze znakiem marki A., 26 sztuk skarpetek ze znakiem marki A., 3 sztuk bluz dresowych ze znakiem marki A., których to znaków nie miał prawa używać z uwagi na fakt, iż posiadają one ochronę prawną, poprzez zarejestrowanie w Urzędzie Patentowym RP, działając tym samym na szkodę w/wym firm, czyniąc sobie z powyższego stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

2. w dniu (...) na terenie giełdy przy ul. (...) w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzał do obrotu odzież oznaczoną zastrzeżonymi znakami towarowymi firm (...) w postaci: 5 sztuk koszulek ze znakiem marki N., 3 sztuki kurtek ze znakiem marki N., 5 sztuk bluz dresowych ze znakiem marki N., 4 sztuk koszulek ze znakiem marki P., 1 sztuki spodni dresowych ze znakiem marki P., 1 sztuki koszulki ze znakiem marki A., 1 sztuki spodni dresowych ze znakiem marki A., 15 sztuk bluz dresowych ze znakiem marki A., których to znaków nie miał prawa używać z uwagi na fakt, iż posiadają one ochronę prawną, poprzez zarejestrowanie w Urzędzie Patentowym RP, działając tym samym na szkodę w/wym firm, czyniąc sobie z powyższego stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk:

I. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu i za to na podstawie art. 305 ust. 3 w zw. z art. 305 ust 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej skazuje go, a na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy

pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w liczbie 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

II. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 czynu i za to na podstawie i za to na podstawie art. 305 ust. 3 w zw. z art. 305 ust 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej skazuje go, a na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w liczbie 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

III. na podstawie art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

V. na podstawie art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. i art. 86 § 2 kk orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny łączy i wymierza mu karę łączną grzywny w liczbie 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary grzywny zalicza okres jego zatrzymania w sprawie w dniach (...) i (...) oraz w dniach (...) i (...) przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym kary grzywny;

VII. na podstawie art. 306 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/184/13 (k. 34) pod poz. 1 – 16 oraz w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/206/13 (k. 142) pod poz. 1 – 8;

VIII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. AG R. S. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

X. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D. kwotę 516 (pięćset szesnaście) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. A..

Sygn. akt III K 54/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu (...) funkcjonariusze Policji z Komendy Rejonowej Policji W. III, sierż. sztab. M. K., asp. P. K. (1), st. sierż. W. B. i st. sierż. P. S. udali się na bazar mieszczący się przy ul. (...) w W., w związku z uzyskaną informacją, iż na jego terenie, mężczyzna obcej narodowości wprowadza do obrotu odzież opatrzoną podrobionymi znakami towarowymi. Po przybyciu na miejsce funkcjonariusze w jednej z alejek bazaru zauważyli oskarżonego, który oferował do sprzedaży przechodzącym obok klientom odzież oznaczoną znakami towarowymi znanych marek. Został on zatrzymany, a oferowany przez niego do sprzedaży towar zabezpieczony przez funkcjonariuszy Policji.

W trakcie przeprowadzonych czynności, funkcjonariusze ujawnili

u kontrolowanego podrobiony towar w postaci 5 sztuk spodni dresowych ze znakiem marki N., 8 sztuk bluz dresowych ze znakiem marki N., 22 sztuk czapek ze znakiem marki N., 30 sztuk skarpetek ze znakiem marki N., 4 sztuk butów ze znakiem marki N., 12 sztuk rękawiczek ze znakiem marki N., 5 sztuk koszulek ze znakiem marki N., 1 sztuki czapki ze znakiem marki P., 12 sztuk skarpetek ze znakiem marki P., 2 sztuk koszulek ze znakiem marki P., 2 sztuk koszulek ze znakiem marki A., 2 sztuk spodni dresowych ze znakiem marki A., 8 sztuk rękawiczek ze znakiem marki A., 7 sztuk czapek ze znakiem marki A., 3 sztuk bliuz dresowych ze znakiem marki A..

W związku z podejrzeniem, że zatrzymany u oskarżonego towar jest podrobiony, o powyższym zawiadomiono, przedstawiciele firm będących uprawnionymi do znaków towarowych, którymi oznaczono zakwestionowane produkty. W konsekwencji, w zakresie opisanego powyżej towaru, przedstawiciele uprawnionych podmiotów, tj. firm: P. AG R. S., (...) Ltd., (...) Sp. z o.o. złożyli wnioski o ściganie R. A., w związku z popełnieniem czynu naruszającego ustawę Prawo własności przemysłowej.

W dniu (...) funkcjonariusze Policji z Komendy Rejonowej Policji W. III, asp. P. K. (1) i st. sierż. W. B. udali się na bazar mieszczący się przy ul. (...) w W., w związku z uzyskaną informacją, iż na jego terenie, mężczyzna obcej narodowości wprowadza do obrotu odzież opatrzoną podrobionymi znakami towarowymi. Po krótkiej obserwacji funkcjonariusze zauważyli między pustymi stoiskami mężczyznę, który oferował klientowi K. K. do sprzedaży kurtkę z podrobionym znakiem towarowym N.. Obok niego stała torba, w której znajdowała się inna podrobiona odzież ze znakami towarowymi znanych marek. Oferującym ten towar do sprzedaży był R. A., który został przez policjantów zatrzymany, a ujawniony przy nim towar zabezpieczony. Oskarżony oferował do sprzedaży podrobiony towar w postaci: 5 sztuk koszulek ze znakiem marki N., 3 sztuki kurtek ze znakiem marki N., 5 sztuk bluz dresowych ze znakiem marki N., 4 sztuk koszulek ze znakiem marki P., 1 sztuki spodni dresowych ze znakiem marki P., 1 sztuki koszulki ze znakiem marki A., 1 sztuki spodni dresowych ze znakiem marki A., 15 sztuk bluz dresowych ze znakiem marki A..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego k. 40, 154v-155, zeznań świadków M. K. k. 32v, M. P. k. 72v, 145v, J. K. k. 75-76, 162, K. K. k. 106v, 573-574, W. B. k. 113v, P. K. (2) k. 115v, A. S. k. 158v, protokołów zatrzymania osoby k. 2-2v, 101-101v, protokołu zatrzymania rzeczy k. 4-6, 103-105, protokołu przeszukania osoby k. 7-9, protokołu oględzin rzeczy k. 196-209, protokołu oględzin rzeczy k. 196-209, wyciągów z rejestru znaków towarowych k. 48-50, 69-71, 78-91, 133-135, 172-185, 192-194, ekspertyz k. 68, 132.

Oskarżony będąc przeluchiwany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu popełnionego w dniu (...) i złożył wyjaśnienia, które Sąd co do zasady uznał za wiarygodne. Nie zasługuje jedynie na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego, w której twierdzi on, że jego zadaniem było jedynie wyszukiwanie klientów. On sam nie oferował sprzedaży towarów i nie ustalał ceny. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Nielogiczne jest bowiem to, aby osoba oferująca towar do sprzedaży jedynie finalizowała transakcję, a oskarżony był odpłatnie angażowany do wyszukiwania klientów na terenie bazaru.

Nie zasługują natomiast na wiarę pierwsze wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym odnośnie czynu z dnia (...), w których nie przyznał się do jego popełnienia. Wyjaśnienia oskarżonego są jedynie przyjętą przez niego linią obrony i stoją w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji W. B. i P. K. (2), którzy przed zatrzymaniem podjęli obserwację oskarżonego i widzieli, jak oferuje do sprzedaży podrobiony towar ze znakami towarowymi znanych marek. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą również zeznania świadka K. K., który był jednym z klientów oskarżonego akurat w chwili, gdy funkcjonariusze Policji dokonywali zatrzymania R. A.. Te wyjaśnienia oskarżonego są także sprzeczne z kolejnymi wyjaśnieniami, które oskarżony złożył przez prokuratora, a w których to wyjaśnieniach przyznał się do dokonywania obrotu towarami z podrobionymi znakami towarowymi i opisał sposób oraz powód popełnienia tego przestępstwa.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka M. K. funkcjonariusza Policji, który dokonywał zatrzymania oskarżonego w dniu (...) oraz świadków W. B. i P. K. (2) dokonujących intwencji wobec oskarżonego w dniu (...) Świadcowie szczegółowo omówili, wszelkie okoliczności interwencji podejmowanych w stosunku do R. A. oraz opisali

przebieg wykonywanych czynności, w tym okoliczności ujawnienia obrotu przez oskarżonego podrobioną odzież oznaczoną zastrzeżonymi znakami towarowymi. W szczególności zaś świadkowie w klarowny sposób wskazali na okoliczności potwierdzające, że oskarżony handlował zatrzymanym u niego towarem.

W ocenie Sądu świadkowie M. K., W. B. i P. K. (1) zeznawali szczerze, relacjonując stan swojej faktycznej wiedzy o zdarzeniu. Jednocześnie nie znali oni oskarżonego i nie mieli żadnego racjonalnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą, a tym samym narażać się na konsekwencje służbowe i odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Ponadto, zeznania świadków korelują z dokumentacją procesową sporządzoną odpowiednio w dniu (...) i (...) w związku z zatrzymaniem oskarżonego, a także z jego wyjaśnieniami w części uznanej przez Sąd za wiarygodną.

Sąd w całości obdarzył wiarą również zeznania świadków M. P., J. K. i A. S. – pracowników pokrzywdzonych podmiotów. Świadczyli w swoich zeznaniach potwierdzili nieautentyczność towarów zabezpieczonych w dniu 13 listopada 2013r. i (...) Relacja świadków dotyczą okoliczności, o których wiedzę powzięli w związku z pracą zawodową i nie wiązała ich z żadną ze stron stosunek emocjonalny, mogący mieć wpływ na wiarygodność ich zeznań. Zeznania świadków korelują ponadto z pozostałymi dowodami w sprawie, w tym zwłaszcza z protokołem oględzin rzeczy zatrzymanych u oskarżonego, a także wyjaśnieniami oskarżonego, który sam przyznał, że odzież którą u niego zabezpieczono była nieoryginalna.

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadka K. K., który tuż przed zatrzymaniem oskarżonego w dniu (...) przymierzał oferowaną przez oskarżonego kurtkę z podrobionym znakiem towarowym N.. Świadek jest osobą postronną, przypadkowym klientem, który był zainteresowany zakupem odzieży. Nie miał on żadnego motywu, aby składać niezgodne z prawdą zeznania.

Sąd, jako w pełni wiarygodne, ocenił dowody w postaci dokumentacji dostarczonej przez pokrzywdzonych dotyczących rejestracji znaku towarowego będącego własnością każdej z tych firm. Dokumenty te, jak i pozostałe służące do ustalenia stanu faktycznego w postaci protokołów zatrzymania, przeszukania i oględzin nie budziły wątpliwości Sądu.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycję art. 305 ust. 3 w zw. z art. 305 ust 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej (dalej P.w.p.).

Przepis art. 305 ust. 1 P.w.p. stanowi, że karze podlega ten, kto w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami. Wyższą karalność ustawa przewiduje dla sprawcy, który z popełnienia przestępstwa określonego w ust 1 uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Przez dokonanie obrotu towarem oznaczonym podrobionym znakiem towarowym bądź zarejestrowanym znakiem towarowym, którego osoba dokonująca obrotu nie ma prawa używać należy rozumieć każdorazowe udostępnianie towaru oznaczonego takim znakiem towarowym jego nabywcom. Penalizacja dotyczy zatem każdego etapu dokonywania obrotu towarem. Określenie „dokonywanie obrotu” w rozumieniu art. 305 ust. 1 P.w.p. obejmuje przy tym także wprowadzanie towarów oznaczonych takim znakiem towarowym do obrotu. Chodzi zatem o dokonywanie obrotu w ogóle i nie można odnosić analizowanego znamienia jedynie do kolejnego zbywania towaru już po jego wprowadzeniu do obrotu.

Dla bytu omawianego przestępstwa jest przy tym wymagane, aby sprawca obejmował swoją świadomości powyższe okoliczności, działając w zamiarze bezpośrednim bądź wynikowym. Warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 305 ust. 1 i 3 P.w.p. jest faktyczna świadomość sprawcy co do charakterystyki towarów stanowiących przedmiot czynności wykonawczej.

Odnosząc całokształt powyższych rozważań do okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż zgromadzone w sprawie dowody w sposób nie budzący wątpliwości pozwalają przypisać oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 305 ust. 1 i 3 P.w.p.

Oskarżony swoim działaniem podjętym w dniach (...) i (...) polegającym na oferowaniu do sprzedaży towaru w postaci odzieży wskazanej w przypisanych mu czynach oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi różnych marek, dokonywał bowiem obrotu tymi towarami. Oferując przedmiotową odzież na terenie bazaru przy ul. (...) w W. oskarżony udostępniał ją bowiem potencjalnym nabywcom w celu jej sprzedaży. Cel działania oskarżonego jest tutaj jasny i bezsprzeczny w świetle części jego wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, a uznanych przez Sąd za wiarygodne, potwierdzonych w tym zakresie klarownymi zeznaniami funkcjonariuszy Policji i świadka K. K.. Zamiar sprzedaży zatrzymanych towarów uwydatniają również miejsce i okoliczności ich ujawnienia. Oskarżony posiadał bowiem przy sobie znaczną ilość odzieży oznaczonej zastrzeżonymi znakami towarowymi znanych marek i to w miejscu przeznaczonym do prowadzenia działalności handlowej. Jednocześnie, stwierdzić należy, że oskarżony miał pełną świadomość, co do tego, że dokonuje obrotu nieoryginalnym towarem oznaczonym zastrzeżonymi znakami towarowymi. Jasno wynika to bowiem z jego wyjaśnień w części uznanej za wiarygodną, jak również pośrednio z zeznań policjantów dokonujących zatrzymania oskarżonego oraz świadka K. K., który był zainteresowany kupnem podrobionej kurtki ze znakiem towarowym N.. Świadek wskazał, że było to dla niego oczywiste z uwagi na jakość oferowanego towaru, miejsce jego sprzedaży oraz cenę, że oferowany przez oskarżonego produkt nie jest oryginalny. W kontekście powyższego jasnym jest zatem, że oskarżony miał świadomość charakteru oferowanych do sprzedaży przedmiotów, zważywszy, że, jak wynika z omówionych wcześniej zeznań świadków funkcjonariuszy Policji, a nadto świadków reprezentujących pokrzywdzone firmy, o nieautentyczności towaru świadczyła już sama jakość zatrzymanych u R. A. ubrań oznaczonych zastrzeżonymi znakami towarowymi.

Oskarżony działał zatem umyślnie, z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na cel osiągnięcia korzyści majątkowej ze sprzedaży wystawionego na stoisku handlowy towaru. W momencie podejmowania przypisanych mu przestępnych działań, była on osobą posiadającą doświadczenie życiowe (zważywszy, że był kilkakrotnie karany za przestępstwo z art. 305 ust. 1 P.w.p. – vide karta karna k. 505-507) i w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Reasumując powyższe, w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody należało uznać, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie budzą wątpliwości. Sąd przyjął również, zważywszy na treść wyjaśnień oskarżonego, który wskazał, że aby się utrzymać handluje na bazarze podrobioną odzieżą, a także jego uprzednią karalność z ustawy o własności przemysłowej, iż oskarżony z popełnienia przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 305 ust 1 ustawy o własności przemysłowej uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Przestępstwo ujęte w art. 305 ust. 3 P.w.p., który to przepis stanowi w tym przypadku podstawę wymiaru kary zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 5 lat.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości będzie dla oskarżonego za każdy z zarzuczanych mu czynów kara 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczona obok niej na podstawie art. 33 § 2 k.k. kara grzywny w liczbie 70 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka. Jednocześnie ustalając wysokość stawki dziennej kary grzywny, Sąd baczyl na dyrektywy ujęte w art. 33 § 3 k.k., a zatem wziął pod uwagę jego warunki osobiste i możliwości zarobkowe. Oskarżony jest osobą młodą i zdolną do pracy. Z akt sprawy nie wynika, aby zachodziły jakiegokolwiek przeszkody do uzyskania przez oskarżonego choćby w formie prac dorywczych środków finansowych na uiszczenie grzywny. Poniesienie konsekwencji materialnych wzmocni wychowawcze i zapobiegawcze oddziaływanie wynierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Sąd orzekając kary uwzględnił, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, tzn. by nie była ona jedynie odwetem, lecz sprawiedliwą odpłatą za popełnione przestępstwo. Oskarżony dokonywał obrotu podrobioną odzieżą oznaczoną zastrzeżonymi znakami towarowymi znanych marek, czym w sposób niewątpliwy uderzał w interes prawny podmiotów uprawnionych do dysponowania tymi znakami. R. A. swoim zachowaniem godził zatem

w dobro prawne, jakim jest własność przemysłowa. Udostępnianie przezeń na barze w/w towarów naruszyło prawo pokrzywdzonych firm do wyłącznego dysponowania określonymi znakami towarowymi. Stopień naruszenia tego dobra, w sprawie niniejszej był zaś stosunkowo znaczny, albowiem oskarżony prowadząc sprzedaż podrobionych produktów na dużym targowisku wyraźnie godził w interes pokrzywdzonych firm, a nadto mógł wprowadzić potencjalnych nabywców w błąd co do autentyczności sprzedawanego towaru. Orzekając karę grzywny Sąd miał w dodatku na względzie fakt, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W dniu (...) oraz (...) oferował on bowiem zatrzymane u niego towary do sprzedaży, a zatem jasnym jest, iż zamierzał uzyskać konkretną korzyść o charakterze materialnym, zaś dokonywanie obrotu podrobioną odzieżą było tu jedynie środkiem do w/w celu.

Orzeczone kary są ponadto adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów. Dokonując jego oceny Sąd wziął pod uwagę wszelkie przesłanki określone w art. 115 § 2 k.k., a zwłaszcza okoliczność, iż zachowanie sprawcy godziło w istotne dobro chronione przez prawo, tj. własność przemysłową i nadto zostało podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jak wspomniano wyżej, oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów na terenie dużego targowiska, gdzie miał szansę na sprzedaż większej ilości podrobionej odzieży, co dodatkowo uwydatnia stopień zagrożenia dla interesów pokrzywdzonych podmiotów. Należało zatem uznać, że stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów był dość znaczny. Sąd jest jednocześnie przekonany, że wymierzone kary realizują dyrektywy zarówno indywidualne jak i ogólnoprewencyjne, należycie kształtując świadomość prawną zarówno sprawcy jak i całego społeczeństwa, stanowiąc bodziec do respektowania podstawowych reguł porządku prawnego i chronionych przez prawo wartości. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował, przyznanie się oskarżonego do winy oraz wykazaną przez niego skruchę. Zaś obciążający wpływ, na wymiar kary miała okoliczność, iż R. A. był uprzednio karany i to za przestępstwa z art. 305 ust. 1 P.w.p.

Zgodnie z dyrektywami art. 85 kk i art. 86 §1 i 2 kk Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny stosując zasadę redukcji. Przy wymiarze kary łącznej Sąd wziął pod uwagę niedużą odległość czasową zarzucanych oskarżonemu czynów, tożsamość podmiotów pokrzywdzonych, ale także różnice w ilości wprowadzanych do obrotu towarów w przypadku pierwszego jak i drugiego czynu przypisanego oskarżonemu.

Rozważając wszystkie istniejące w sprawie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Rezygnując z bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd chce dać ostatnią szansę oskarżonemu (który był dotychczas karany karą ograniczenia wolności), na poprawę swojej postawy oraz trybu życia w warunkach wolnościowych. W ocenie Sądu zastosowanie wobec oskarżonego wskazanego środka probacyjnego spowoduje, że zrozumie on naganność swojego postępowania i będzie miał realny oraz efektywny bodziec do starannego przestrzegania porządku prawnego, w tym zwłaszcza skłoni oskarżonego do powstrzymania się przed czynami naruszającymi dobra chronione przez ustawę Prawo własności przemysłowej.

Zdaniem Sądu świadomość możliwości odbycia kary w orzeczonym wymiarze będzie powstrzymywała oskarżonego przed ponownym powrotem do popełniania przestępstw, w tym zwłaszcza, przeciwko własności przemysłowej.

Za zastosowaniem dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary przemawiał również fakt, że oskarżony przyznał się do winy i w ostatnim czasie nie popadł w kolejny konflikt z prawem.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym kary grzywny.

Z kolei, kierując się dyspozycją art. 306 ust. 1 p.w.p. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci podrobionej odzieży zatrzymanej u oskarżonego w dniach (...) i (...), która to służyła oskarżonemu do popełnienia przypisanych mu przestępstw.

Na koniec nadmienić należy, że Sąd kierując się treścią przepisu art. 4 § 1 kk uznał, że przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w dacie czynów zarzucanych oskarżonemu były dla niego względniejsz, nawet w sytuacji, gdy art. 70 § 1 pkt 1 kk przewidywał dłuższy niż obecnie okres próby. Według bowiem przepisu art. 72 § 1 kk w brzmieniu obecnie obowiązującym Sąd warunkowo zawieszając karę pozbawienia wolności jest zobligowany do orzeczenia przynajmniej jednego z obowiązków probacyjnych czego nie przewidywały przepisy poprzednio obowiązujące.

O kosztach należnych oskarżycielowi posiłkowemu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk. Oskarżyciel był w niniejszej sprawie reperzentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem i poniósł z tego tytuły wydatki. Pełnomocnik wniósł o zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesionych wydatków przy zastosowaniu norm przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł natomiast w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., który stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Wobec sytuacji majątkowej oskarżonego, który pracuje jedynie dorywczo oraz ma w perspektywie konieczność uiszczenia orzeczonej grzywny i wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego, zasadnym było zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd zasądził na rzecz adw. P. D. kwotę 516 powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego, kierując się przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. obrońca uczestniczył w dwóch terminach rozpraw, w tym pierwszym w postępowaniu szczególnym i kolejnym terminie w postępowaniu zwyczajnym.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.